

...het is donderdagmiddag, het wintert, de januarizon verwarmt de kamer even aangenaam als de sierlijke houtkachel zijn warmte afgeeft. Ik ben bij mensen die wonen aan de Engelgaarde, een hooggestemde benaming. Zijn ze engelen? Nee, dat misschien niet, maar als ik later in Van Dale lees wat gaarde betekent, namelijk 'omsloten stuk grond met bloemen... beplant', dan denk ik dat zij op deze plaats terecht wonen. Ik ervaar hen als een fleurig stel. En dan heb ik het over Jan en Liesbeth Varkevisser.

Ruim anderhalf jaar geleden zijn ze vanuit Zeist hier komen wonen. Het huis werd te groot en te bewerkelijk en de keuze viel op Meppel, de woonplaats van dochter en schoonzoon met hun beide kinderen. Al vrij snel vonden ze hier een huis naar hun wens met slaap- en badkamer beneden.

Beiden zijn ze met pensioen en de overgang naar hier heeft hen goed gedaan. Nieuwe mensen en nieuwe contacten scheppen nieuwe uitdagingen. Die gaan ze gaarne aan, en zo voelen ze zich hier echt thuis.

Jan heeft bijna zijn hele werkzame leven bij TNO in Soesterberg gewerkt, waar het thema 'De mens in zijn werkomgeving' centraal staat. Hoe kun je de manier van werken zo inrichten dat mensen het zo comfortabel en veilig mogelijk doen. Hierover geeft TNO adviezen. Zo heeft Jan zich altijd bewogen op het gebied van visuele waarneming, met thema's als veiligheid, oplettendheid en toepassen van nieuwe ontwikkelingen. Hij heeft onderzoeken meegemaakt om de beste kleur van verkeerslichten vast te stellen: exact die kleur rood, en dat geel en die groene kleur. Je vraagt je als weggebruiker af of dit zo precies komt: rood is toch rood en groen groen? Het komt heel precies, want er zijn veel mensen die kleurenzwak of kleurenblind zijn en grote moeite hebben met het benoemen van kleuren en ze dus moeilijk van elkaar kunnen onderscheiden. Kleuren kom je overal tegen, bv. in tijdschriften en op landkaarten. Maar ook op displays van controleruimten en dichterbij op displays van de OV chipkaarten. Op deze displays zit een rood en groen vlakje: groen is goed en rood is ver-

keerd. Als je dat niet goed kunt onderscheiden heb je een probleem. Het is dan ook verstandig om rood boven te plaatsen en groen onder en dat zo te houden. Anders krijg je onveilige situaties.

(Werk)Omstandigheden moeten altijd aangepast worden aan de aard en begrenzings van ons als mensen. Veiligheid is in het (mensen)verkeer heel belangrijk. Denk aan tunnels. Zo heeft Jan vorig jaar nog een notitie voor Rijkswaterstaat geschreven over vluchtverlichting in te bouwen verkeerstunnels. Ook de ovale vorm, de kleuren en de verlichting op de spoorbomen van kleinere overgangen zijn op zijn advies aangebracht. Wil je veiligheid bevorderen, dan moet je iets weten van het menselijke gedrag en de waarneming: wat ziet iemand. De laatste tien jaren van zijn beroepsuitoefening kreeg hij – na veel studie - de status van wetenschappelijk medewerker en voerde hij zelfstandig projecten uit.

Liesbeth heeft zich – naast het gezin - vooral beziggehouden met het werk in de gezondheidszorg. De laatste jaren tot haar pensioen was zij activiteitenbegeleidster bij demente bejaarden. Werk dat ze met heel veel plezier heeft gedaan.

Jan en Liesbeth zijn warm ontvangen in het erfdeel, ervaren de mensen als heel gemoedelijk en toegankelijk en voe-

len zich echt opgenomen. Dat komt misschien ook wel omdat ze zelf gemakkelijk zijn in de omgang met mensen. Voor hen is de gemeente compleet, niet alleen vanwege de grote verscheidenheid, maar vooral ook vanwege de participatie van de bewoners van het erf. 'Iedereen hoort erbij en is volwaardig lid. Wat zal God hier blij mee zijn'. Ook de grote betrokkenheid van gemeentelieden bij de vieringen vinden ze bijzonder en spreekt hen erg aan. Zowel de trouw en het actief meedoen van de Andersgebonden vinden ze heel plezierig.

Deze oecumenische gemeenschap spreekt hen erg aan, hoewel ze in het erfdeel wel een zekere bescheidenheid, oftewel beschroomdheid ervaren met betrekking tot het benoemen van de betekenis van Jezus.

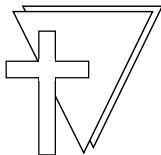
Bij hen neemt Jezus een centrale plaats in. 'Jezus en die gekruisigd..' zoals Paulus schrijft, vormt voor hen de kern van hun geloof.

In het erfdeel doen Jan en Liesbeth volop mee. Liesbeth doet bezoekwerk in buurt vijf. Ze merkt dat met name oudere mensen daar grote behoefte aan hebben. Ze zijn dan ook heel dankbaar met een bezoekje van haar. Daarnaast is ze mede-organisator van het kerkcafé, een maandelijks terugkerende ontmoetingsavond in het erfdeel. En Jan is sinds kort ouderling beleid en vieren. Ook neemt hij deel aan 'Op verhaal komen', een groepje gemeenteleden dat zich richt op het voorbespreken van de lezing(en) in de komende viering(en). Op de vraag wat ze tot slot nog kwijt willen, spreken ze de wens uit dat de stad en het erfdeel tot meer samenwerking komen, zoals al gebeurt op diaconaal gebied, het jeugdwerk en de basiscatechese, op de manier Marleen en Femke dat aanpakken. Hopelijk zetten ook andere vormen van samenwerking door, zonder dat overigens het eigene van elke wijk daarmee in het geding komt.

Het is inmiddels een paar uur later, de kinderen van de school aan de overkant van de straat zijn al naar huis, het schoolplein ligt er stil bij en de zon gaan bijna onder. We hadden een prettige ontmoeting. Jan en Liesbeth, hartelijk bedankt voor dit gesprek.

Voorankondiging

De werkgroep Homo en Kerk nodigt u allen uit voor een dienst op zondag 22 maart a.s.

Thema : Wat is natuurlijk?
Aanvang : 19.00 uur
Locatie : Grote of Mariakerk te Meppel

Van harte welkom!

35. We delen iets van belang

Binnenkort heb ik twee afspraken waar ik naar uit kan zien. Morgen ga ik een dagje bijkletsen met een vriendin waarmee ik 'het moederschap' deel. Ik heb haar leren kennen in de tijd dat onze jongens klein waren, ook zij had toen kinderen in dezelfde leeftijd.

Over een paar weken ga ik op stap met een vriendin uit mijn lagere schooltijd. Zij kwam nieuw bij ons op school, mocht naast me zitten in de bank en we werden boezemvriendinnen.

Beide vrouwen zie ik niet zo vaak meer, we wonen verder van elkaar weg en 'het leven' eist tijd en aandacht op. Maar toch... hoe heerlijk is het om bij te praten met iemand die je nog heeft gekend als kind, of met iemand met wie je 'belevissen van een jong gezin' hebt gedeeld. Het delen van belangrijke periodes in ons leven heeft lijntjes gelegd, die in de loop van de tijd wel anders zijn geworden, maar die toch waardevol blijven. We horen een beetje bij elkaar.

Mensen die 'lijntjes leggen' naar elkaar, hoe belangrijk kan dat zijn in een mensenleven. Mensen hebben mensen nodig, en met ieder mens deel je weer iets anders. Met de één deel je de dagelijkse dingen en een ander spreek je maar zo af en toe, en toch heeft alles zo zijn waarde. En welke lijntjes liggen er dan tussen ons als gemeenteleden onderling? Wat delen we samen?

Ik denk dat we mogen zeggen dat we allemaal ons geloof in God delen, hoe verschillend dat geloof er onderling ook uit ziet. Ieder mens heeft een lijntje 'naar boven', soms heel intensief en soms is het een heel

dun lijntje, nauwelijks waarneembaar.

En een 'lijntje naar boven' veronderstelt als vanzelf ook een 'lijntje opzij', naar elkaar toe. Vroeger gebruikten we de nu wat ouderwets aan doende woorden 'broeders en zusters', omdat we toch kinderen van één Vader mochten zijn. Broers en zussen, met de één kun je beter opschieten dan met de ander. Je hoeft elkaars vriend niet te zijn, maar toch..... je hoort bij elkaar omdat je iets belangrijks deelt. Je ouders. Als de nood aan de man komt, help je elkaar, óók als je elkaar niet vaak meer spreekt of ziet. Hoe goed is het, dat als we als mensen van deze tijd, mogen weten dat we horen bij het grote kleurrijke gezin van God, waarin ieder mens zijn of haar plekje heeft. Ieder mens haar eigen lijntje met God, ieder mens lijntjes met anderen.

Ik zie mijn vriendinnen van vroeger niet vaak meer, maar als we elkaar zien pakken we moeiteloos de draad van toen weer op. Hoe verschillend onze levens ook zijn geworden, we delen iets belangrijks.

Desiree Lips

Het heeft ons goed gedaan te merken dat zoveel mensen om ons heen zich betrokken voelden bij het overlijden van mijn vrouw, onze moeder en oma en mijn dochter

Riek Voolstra – Ham

Het is voor ons een troost te weten dat zij bij vele mensen in goede herinnering voortleeft. Hartelijk dank voor uw steun en medeleven.

*Anne Voolstra
Diana, Jan en kinderen
Mathilda, Thomas en kinderen
Dien Ham – Lankhof*